

Nők Jézus szolgálatában

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 1:39-55; 2:36-38; 7:11-17, 36-50; 8:1-3; 18:1-8; Róma 10:17

„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által... Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban” (Gal 3:26-28).

Lukács evangéliumát időnként „az asszonyok evangéliumának” is nevezik, mert a többi evangéliumnál sokkal inkább hangsúlyozza, hogyan gondoskodott Jézus az asszonyok szükségleteiről, ill. milyen részt vállaltak nők a Megváltó szolgálatában.

Jézus idejében - mint ahogy néhány kultúrában ma - a nőket nem sokra értékelték. Egyes zsidó férfiak abban az időben hálát adtak azért, hogy őket nem rabszolgának, pogánynak vagy nőnek teremtette az Alkotó. A görög és római társadalmakban még rosszabb bánásmódban részesültek a nők. A római kultúra gyakorlatilag korlátlan erkölcstelenséget engedett meg velük szemben. Ami gyakran előfordult: a férfinak volt felesége, hogy törvényes gyerekeket szüljön, akik majd a vagyonát öröklik, ugyanakkor bűnös vágyai kielégítésére számtalan ágyast tartott.

Ilyen történelmi közegben tehát, amikor szörnyű módon bántak az asszonyokkal, Jézus azt az örömhírt hozta, hogy a nők valóban Ábrahám leányai (lásd Lk 13:16). Milyen boldogok lehettek tehát, akik hallhatták, hogy Jézusban ők is Isten gyermekei, és mennyei Atyjuk szemében ugyanolyan értékesek, mint a férfiak! Az üzenet ma is szól minden nemzet valamennyi tagjának: mi mindnyájan - férfiak és nők egyaránt - egyek vagyunk Krisztus Jézusban!

ASSZONYOK, AKIK ÖRÖMMEL FOGADTÁK JÉZUST

Csak Lukács jegyzi fel, miként reagáltak ezek a nők a világegyetem történelmének hatalmas csodájára: az Isten Fia emberi testet öltött azért, hogy végrehajtsa az Atya megváltó küldetését és beteljesítse népe messiási reményeit. Habár nem értették meg teljesen, mi is történik valójában, szavaikból és válaszaikból nyilvánvalóvá vált a hitük, és az, hogy mennyire csodáltak Isten tetteit!

Olvassuk el Lk 1:39-45 verseiben Erzsébet és Mária találkozásának történetét! Erzsébet, ha nem is teljesen, de értette, milyen hatalmas jelentőségű események zajlottak. Szavai hogyan világítanak rá erre?

Erzsébet után Mária következett (Lk 1:46-55). Szavait gyakran énekként értelmezik, bár valójában ószövetségi idézettöredékek, amelyek arról tanúskodnak, hogy Mária komolyan tanulmányozta az Írást, így megfelelő édesanya lehetett Jézusnak. Énekéről elmondhatjuk, hogy a Szentírásban gyökerezett és érezhető belőle Istennel való mély kapcsolata is. Valóban összhangban élt Urával, hite és Ábrahám reménye egyezett.

Olvassuk el Lk 2:36-38 verseit! Milyen fontos igazságra mutatott rá Anna a templomban?

A várakozással teli reménység alapvetően Jézusban teljesedik. Egy idősebb özevgyasszony felismeri a csodát, és attól a perctől kezdve küldetésének érzi, hogy hirdesse a Megváltót mindenkinek, aki csak belép a templomba. Ő lett az evangélium első női hirdetője.

Próbáljuk meg elképzelni, milyen csodálattal és ámulattal figyelték ezek az asszonyok a körülöttük kibontakozó eseményeket! Mit tehetünk, hogy szívünkben élő maradjon a nagy igazságok iránti csodálat, amelyeknek hirdetésére elhívott Isten?

NŐK ÉS JÉZUS GYÓGYÍTÓ SZOLGÁLATA

Olvassuk el Lk 7:11-17 verseit a naini csoda történetéről! A szegény özvegyasszonyt szörnyű csapás érte: egyetlen fia meghalt. Hatalmas tömeg kísérte a temetési menetben, hiszen az emberek ki akarták fejezni fájalmukat és részvétüket. Egyetlen fiának elvesztése és a jövő magánya, bizonytalansága teljes bánatba, kétségbeesésbe taszította ezt az asszonyt. Ám a városból kifelé igyekvő csoport egy másik menettel találkozott, ami éppen a városba tartott. A kifelé menők élén a halál haladt egy koporsóban, a befelé tartó menet pedig maga az élet vezette a Teremtő dicsőségében. Amikor a két csoport találkozott, Jézus megpillantotta a reményvesztett, gyásztól lesújtott özvegyet. „És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj” (Lk 7:13). A „Ne sírj!” felszólítás gyakorlatilag teljesen értelmetlen lett volna, ha nem Jézustól, az élet Urától származik. Az Ő szavai mögött azonban ott volt a hatalom, ami megszüntethette a sírás okát. Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette a koporsót és megparancsolta a fiúnak, hogy keljen fel. Az érintés ceremoniális értelemben tisztátalannak minősült, de Jézus számára az együttérzés sokkal fontosabb volt, mint a szertartások, az emberi szükségletek kielégítése sokkal sürgetőbb, mint az üres rituáléknak való megfelelés. Nain városa nemcsak hatalmas csodának lehetett szemtanúja, de kapott egy különleges üzenetet is: Jézus szemében nincs különbség férfiak és nők szívfájdalma között. Ő szembeszáll a halál hatalmával, hogy elpusztítsa. Olvassuk el Lk 8:41-42 és 49-56 verseit is! Jairus igen befolyásos személyiség volt, a zsinagóga egyik előljárója, felelős az ott folyó szolgálatokért és az épület gondozásáért. Minden szombaton az ő feladata volt kiválasztani azt a szolgálattevőt, aki imádkozik, felolvassza az Írásból vagy prédikál. Hatalommal és befolyással rendelkező ember volt, gazdag és tekintélytiszteletű. Édesapaként nagyon szerette a lányát, így nem tévovázott, hogy Jézus elé járuljon, és kérje tőle a gyermek meggyógyítását.

Ezekben a történetekben Jézus szavának hatalma adta vissza a már halott fiút az édesanyjának és a lányt az apának. Gondoljunk bele, milyen felfoghatatlan lehetett mindez a szemtanúknak, különösen a szülőknek! Mit árulnak el e tettek Isten hatalmáról? Mi mindenre képes ez a hatalom? Mennyire korlátozott a mi ismeretünk minderről (hiszen a tudomány jelenleg sem adhat magyarázatot arra, miként történhetett meg ilyesmi)? A legfontosabb kérdés pedig, hogy miként tanulhatunk meg bízni ebben a hatalomban – Isten jóságában, bármilyen körülmények között legyünk is most?

HÁLÁS ÉS HÍVŐ ASSZONYOK

Lk 7:36-50 verseiben Jézus egy vendégséget lelki szempontból jelentős eseménnyé tett, amikor egy bűnös asszonynak méltóságot tulajdonított. Simon, a vezető farizeus meghívta Jézust ebédre. Amikor a vendégek mind helyet foglaltak, hirtelen váratlan dolog történt: „egy bűnös életű asszony” (37. vers, ÚRK) sietett be, letérdelt egyenesen Jézus lába elé, feltört egy igen drága illatszerrel teli alabástrom szelencét, ráöntötte a kenetet Jézus lábára, majd a könnyeivel is áztatta.

Milyen tanulságot vonhatunk le abból, ahogyan az asszony kifejezte háláját Jézus iránt, a Megváltó pedig elfogadta hittel teljes cselekedetét?

„Amikor ügye az emberek szemében reménytelennek tűnt, Krisztus meglátta Máriában a képességet a jóra. Láttá jellemének jobb vonásait. A megváltási terv nagy lehetőségekkel ruházta fel az emberiséget, és Máriában ezek a lehetőségek váltak később valóra. Jézus kegyelme által az asszony az isteni természet részese lett... Feltámadása után Mária jött elsőként a sírhoz. Mária hirdette elsőként a feltámadott Megváltót” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 477. o.).

Lk 8:43-48 verseiben egy asszony nyomorúságos helyzete vonta magára a Megváltó gondoskodó figyelmét. Ez a nő már régen gyötrődött a testét és lelkét kízó gyógyíthatatlan betegség miatt. Tizenkét éven át tartó szenvedése után azonban remény csillant fel előtte: „Jézus felől hallott” (Mk 5:27).

Vajon mit hallott róla? Keveset vagy sokat - nem tudjuk. Azt azonban biztosan hallotta, hogy Jézus törődött a szegényekkel, felkarolta a társadalom peremén élőket, megérintette a leprásokat, borrá változtatta a vizet, és ami a legfontosabb: törődött az elesettekkel, amilyen ő is volt. A hallomásból szerzett információ azonban nem volt elég, hitnek kellett követnie (Róm 10:17). A hit pedig egyszerű mozdulatra készítette: hogy megérintse a Mester ruhájának szegélyét. Ez az érintés hittel teli, szándékos, eredményre vezető volt, és Krisztusra összpontosított. Csak az ilyen hit nyerheti el az Életadó áldását: „a te hited megtartott téged” (Lk 8:48).

Olyan könnyű lenézni és elítélni az embereket! Még ha szavakban nem is fogalmazódik meg, a szív mélyén jelentkezhethet az elítélés, ami ugyanolyan rossz. Hogyan tanulhatunk meg nem ítélni mások felett, még gondolatban sem, hiszen ki tudja, mit tennénk a helyükben?

JÉZUS NÉHÁNY NŐI KÖVETŐJE

A Lk 10:38-42 verseiben leírt történetből milyen lelki tanulságokat vonhatunk le személyes életünkre vonatkozóan (lásd még Lk 8:14)?

Márta vendéglátóként „*a felszolgálás körüli teendőkkel volt elfoglalva*” (Lk 10:40, ÚRK), és azért szorgoskodott, hogy a lehető legjobban ellássa a vendégeket. Mária azonban „*az Úr lábához ült, és hallgatta a beszédét*” (39. vers, ÚRK). Márta tűrte ezt egy darabig, majd panaszkodni kezdett Jézusnak, hogy egyedül végzi a nehéz munkát. Jézus nem róta meg azért, mert egészen lefoglalta magát a felszolgálással, de rámutatott, hogy megfelelő fontossági sorrendet kell felállítani az életben. A Jézussal való közösség a tanítványság első és legfontosabb eleme, a vendéglátás csak utána jön.

„Krisztus ügyének gondos, tettekre sz munkásokra van szüksége. Széles területek nyílnak meg a Márták előtt, akik buzgón akarják végezni a vallásos munkát. Először azonban üljenek le Máriával Jézus lábához. Krisztus kegyelme szentelje meg a szorgalmat, az igyekezetet, az energiát – ekkor az élet legyőzhetetlen erővé válik a jó számára” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 442. o.).

Olvassuk el Lk 8:1-3, 23:55-56 és 24:1-12 verseit! Ezek szerint milyen szerepet kaptak nők is Krisztus szolgálatában?

Amint szolgálata bővült, Jézus tizenkét tanítványa kíséretében „*bejárta a városokat és a falvakat, és hirdette Isten országának evangéliumát*”, valamint tanított (Lk 8:1, ÚRK). Lukács beszámolt róla, hogy bizonyos asszonyok, akiket Jézus meggyógyított, és akiket megérintett prédikációinak üzenete, szintén követtek, amikor szolgálata már nagyobb területre kiterjedt. Egyesek közülük igen tehetősek voltak. Íme néhány, akit Lukács megemlít: 1) asszonyok, akikből démonokat űzött ki, köztük Mária Magdaléna, 2) Johanna, Kuzának, Heródes intézőjének felesége, 3) Zsuzsanna 4) és mások is, „*akik vagyonukból szolgáltak neki*” (3. vers, ÚRK).

Jobban meg tudjuk érteni minden ember valóságos egyenlőségének elvét Isten előtt, ha arra gondolunk, hogy Jézus mindenkéért meghalt. Mennyire tükröződik ez az igazság a másokhoz való viszonyulásunkban? Vagyis hogyan gyomlálhatjuk ki magatartásunkból azokat a vonásokat, amelyek arra utalnak, hogy egyeseket lenézünk, mintha értékelebnek lennének nálunk?

május 7.

KITARTÓ AZ IMÁBAN, NAGYLELKŰ AZ ADAKOZÁSBAN

Lukács bemutatja, hogyan fordult Jézus két özvegyasszonyhoz, amikor lelki tanulságokat akart nyilvánvalóvá tenni.

Az első esetben (Lk 18:1-8) Jézus megsánta a szegény és támasz nélkül tengődő özvegyasszonyt, aki vesztesre állt egy gonosz és hatalmaskodó bíróval szemben. Jogtalanság és csalás áldozata lett, mégis hitt a törvény és az igazság erejében. A bíró azonban szembehelyezkedett Istennel és az emberekkel, tehát nyilván nem törődött azzal, hogy könyörüljön az asszonyon. Az özvegyekről való gondoskodás bibliai követelmény (2Móz 22:22-24; Zsolt 68:6; Ézs 1:17), de úgy tűnik, a bíró kedvét lelte a törvény semmibe vételében. Az özvegynek azonban volt egy fegyvere, mégpedig a kitartás, amivel kifárasztotta a bírót, és végül megkapta, ami őt illette. A példázat három fontos dolgot emel ki: 1) Mindig imádkozzunk és soha ne lankadjunk (Lk 18:1)! 2) Az ima változtat a dolgok menetén, még egy gonosz bíró szívére is hat. 3) A kitartó hit a győztes hit. A valódi hit örök tanácsa így szól minden keresztényhez: soha ne add fel, még ha ez azt is jelenti, hogy a végső jóvátételre kell várni, amikor „*az embernek Fia... eljő*” (8. vers). A második esetben (Mk 12:41-44; Lk 21:1-4) Jézus megfeddi az írástudóknak és a templom vezetőinek a képmutatását és tettetését, majd éles ellentétként rámutat egy özvegyasszonyra, aki a szívből jövő, őszinte hit példáját képviseli. Jézus úgy jellemezte egyes vallási vezetőket, mint akik „*az özvegyek házat felemésztik*” (Lk 20:47), és semmibe veszik a törvény parancsát, hogy gondoskodjanak az özvegyekről és a szegényekről. Mint ahogy az ma is megtörténik, sokan csak azért adakoztak, hogy jó hívnak látszanak, ráadásul csak a feleslegükből adtak. Adakozásuk semmilyen személyes áldozathozatalt nem igényelt a részükről. Jézus arra kérte a tanítványait, hogy figyeljék meg az özvegyasszonyt mint az igazi vallás példáját, mert ő mindenét odaadta, amije csak volt. A történetben szereplő első csoport legfőbb indítéka a magamutogatás volt, az özvegyasszonyé viszont az áldozathozatal és Isten dicsőítése. Őt az készítette a két fillér felajánlására, hogy elismerte: minden Istené, és úgy érezte, mindennel, amije csak van, Őt kell szolgálnia.

Teremtőnk mindent lát és a szívünket vizsgálja, az Ő szemében nem az számít, mit adunk, hanem hogy mi az indítékunk; nem az, mennyit adunk, hanem hogy ez mekkora áldozattal jár.

Mi mennyit áldozunk magunkból és a magunkból mások javára, Isten ügyére?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Aki megemlékezett édesanyjáról, miközben haláltusájában függött a keresztén; aki megjelent a síró asszonyoknak és követévé tette őket, hogy hirdessék a feltámadt Megváltó első örömhírét, ma is az édesanyák legjobb barátja, mert kész segíteni nekik életük minden helyzetében” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 2012, Advent Kiadó. 173. o.).

„Az Úr ugyanúgy bíz munkát nőkre, mint férfiakra. Ebben a válságos helyzetben ők is kivethetik részüket Isten művében, és munkálkodni fog általuk. Ha szívüket betölti a kötelességtudat és a Szentlélek befolyása alatt munkálkodnak, akkor meglesz a szükséges önuralmuk és nyugalomuk a munkához. Az Úr jelenlétének fényét fogja az önfeláldozó nőkre árasztani, és a férfiak erejét felülmúló erőt kapnak. A családokban olyan munkát tudnak végezni, amit a férfiak nem, ami a lelki életet befolyásolja. Közel tudnak kerülni olyanoknak a lelkéhez, akiket a férfiak nem közelíthetnek meg. Nagy szükség van a munkájukra” (Ellen G. White: *Evangelism*. [Evangelizálás.] 464-465. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Az evangéliumok egyik legérdekesebb szempontja, hogy asszonyoknak milyen szerepe volt Jézus feltámadásakor. Mindegyik beszámolóban az első szemtanúk nők, akik látták a feltámadott Krisztust és másoknak is hírt adtak a feltámadásról. Bibliai apologéták ezzel a ténnyel támasztották alá Jézus testi feltámadását, amit némelyek tagadtak vagy megkérdőjeleztek. Miért olyan fontos elem az, hogy itt nők szerepelnek? Amennyiben – ahogy egyesek állítják – Jézus feltámadásának történetét csak az írók találták ki, miért szerepeltettek volna asszonyokat, akiket nem becsültek sokra abban a társadalomban? Miért állították volna, hogy ők látták először Jézust és hirdették a feltámadását? Ha csak azért agyaltak ki történeteket, hogy az emberekkel elhitessék az elképzeléseiket, akkor mi értelme lett volna női szereplőket beilleszteni a férfiak helyett? Beszéljük meg!
2. Abban a társadalomban, amelyben nem mindig ismerték el a nők méltóságát, Jézus olyan státuszt biztosított nekik, ami Isten teremtségi tervében megillette őket: ők is Isten gyermekei, Ábrahám leányai és egyenrangúak a férfiakkal az evangélium által fémjelzett új korszakban. Ugyanakkor a férfiak és nők mégsem egyformák. Hogyan ismerhetjük el a férfiak és nők egyenrangúságát Isten előtt, tisztán látva a különbségeket és azt, hogyan jelentkeznek e különbségek az egyház életében?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: KÖVETSÉG

Lukács 1:26-38

Egyszerűen élt, csendesen, szegényen,
igénytelen és észrevétlen.
De jött a követ káprázatos fényben,
s a kiválasztó égi kegyelem.

Megremegett a különös igékre,
mint liliom sebes zápor alatt.
A hihetetlen oly hirtelen érte.
Időtlené lett a pillanat.

Aztán... halkan... csendült a felelet.
Azóta zeng a századok felett.
S aki magát Isten kezébe szánja,

máig is tőle tanulgatja mind:
„Legyen énnékem beszéded szerint.
Ímé, az Úrnak szolgálóleánya!”